

HOOFDSTUK 6

Staande bij het graf dacht hij terug aan de dag waarop ze elkaar leerden kennen. Gerlinde en Ronald vormden een kleine drie maanden een verliefd koppel. De 22-jarige onderofficier was op slag verliefd toen hij Gerlinde ontmoette. Ze werkte als ambulant verzorgende en was toevallig aanwezig op een boerderij waar Ronald aanklopte met de vraag of er kalvermest te koop was. Die mest was nodig om de tuintjes rond de eskadrongebouwen te bemesten. Ronald was contactueel vaardig, sprak een beetje Duits en had tijd over, zoals wel vaker het geval was bij dienstplichtigen en beroepsmilitairen. De ene keer werden voertuigen en gebruiksmiddelen nog eens extra geverfd of gepoetst, en nu was er eens iets avontuurlijks te doen. De altijd goedgehumeurde eskadroncommandant doopte de missie lachend tot Strontexpress en Duinstee tot commandant daarvan. Een mooie herinnering op een trieste plek, dacht Ronald, die tranen wegveegde en begon te trillen. Christl sloeg haar armen om hem heen toen hij in huilen uitbarstte.

HOOFDSTUK 91

Boris' opdracht aan Kurt was simpel geweest. 'In het bedrijfspand hevel je de lading over naar de zwarte wagen die daar klaarstaat. Dan rij je in jouw lege bestelwagen naar mijn vrienden van het crematorium. Vraag naar Arno en noem mijn naam. Hij weet wat hij moet doen en zal je aangeven wanneer je de lading daar kan brengen. Jouw auto breng je direct daarna naar de autosloop van Andreas. Datzelfde doe je met de zwarte wagen als je de lading bij Arno hebt afgeleverd.'

In de samenwerking met Boris was Kurt altijd de ondergeschikte. Boris beloonde Kurt ook altijd voor de zaakjes die Kurt regelde. Maar ondanks zijn '*Befehl is Befehl*'-mentaliteit smeedde Kurt nog andere plannen. Boris zien we voorlopig toch niet terug, dacht hij, gekoppeld aan de naïeve gedachte dat Boris niet te weten zou komen wat hij van plan was. Kurt parkeerde bij zijn vaste adresje op het volkstuincomplex.

'Honderd mark, waarvan je dertig zelf mag houden.' De twee dronken veertigers die tegenover hem zaten, vonden het een goed plan om weer eens een gedrogeerde vrouw te misbruiken, informeerden kennissen met wie afspraken werden gepland vanaf tien uur de volgende morgen. Zelf planden ze rond acht uur te vertrekken naar het bedrijfspand waar de vrouw lag. Ze wilden als eersten gebruik maken van de gelegenheid. Kurt reed die avond om elf uur terug, verzamelde kartonresten en wat oude verhuisdekens en legde die materialen in een hoek achterin de bedrijfshal, waarmee hij een plek creëerde waar Christl op enigszins zachte ondergrond kon liggen. Hij nam een slok bier, stak een sigaret op en rekende zich rijk. Twintig keer 70 mark. Dat is snel verdiend. Als dat morgen einde van de dag binnen is, rij ik naar Arno en Andreas en daarna stap ik in de bus naar Lloret de Mar. Een half uur later opende hij de zwarte bedrijfswagen en bekeek hij Christl. Ze was nog buiten bewust-

zijn. Hij betaste haar, raakte opgewonden en kon zich nauwelijks beheersen. Een geluid. Buiten. Kurt schrok, deed de deur van de bus dicht, het licht uit en sloop naar de voordeur van het bedrijfspand. Na een minuut of tien naar buiten te hebben gegluurd, beoordeelde hij de situatie als veilig, begon te gapen, ging in zijn bestelbus zitten, deed de rugleuning naar achteren en viel in slaap.

Kurt schrok wakker en keek op zijn horloge. Acht uur. Ik moet naar Arno om het aanlevermoment af te spreken. Hij stak een sigaret op, reed naar het crematorium, arriveerde, drukte zijn peuk uit, belde aan, werd binnengelaten, neergeslagen en in de oven gelegd. Of Kurt nog gevoeld heeft dat het ineens zinderend heet werd, kan hij niet meer navertellen. Arno bracht de door Kurt gestolen wagen naar Andreas. Samen keken de mannen op hun gemak naar het samenpersen van het door Kurt gestolen bestelbusje. Na een bakkie koffie en een sigaretje was het tijd om weer naar Boris' kleine bedrijfspand te gaan. Andreas bracht Arno naar de hal waar de zwarte wagen stond. Arno reed de zwarte bedrijfswagen met de lading naar zijn crematorium, laadde uit en vulde de oven opnieuw.